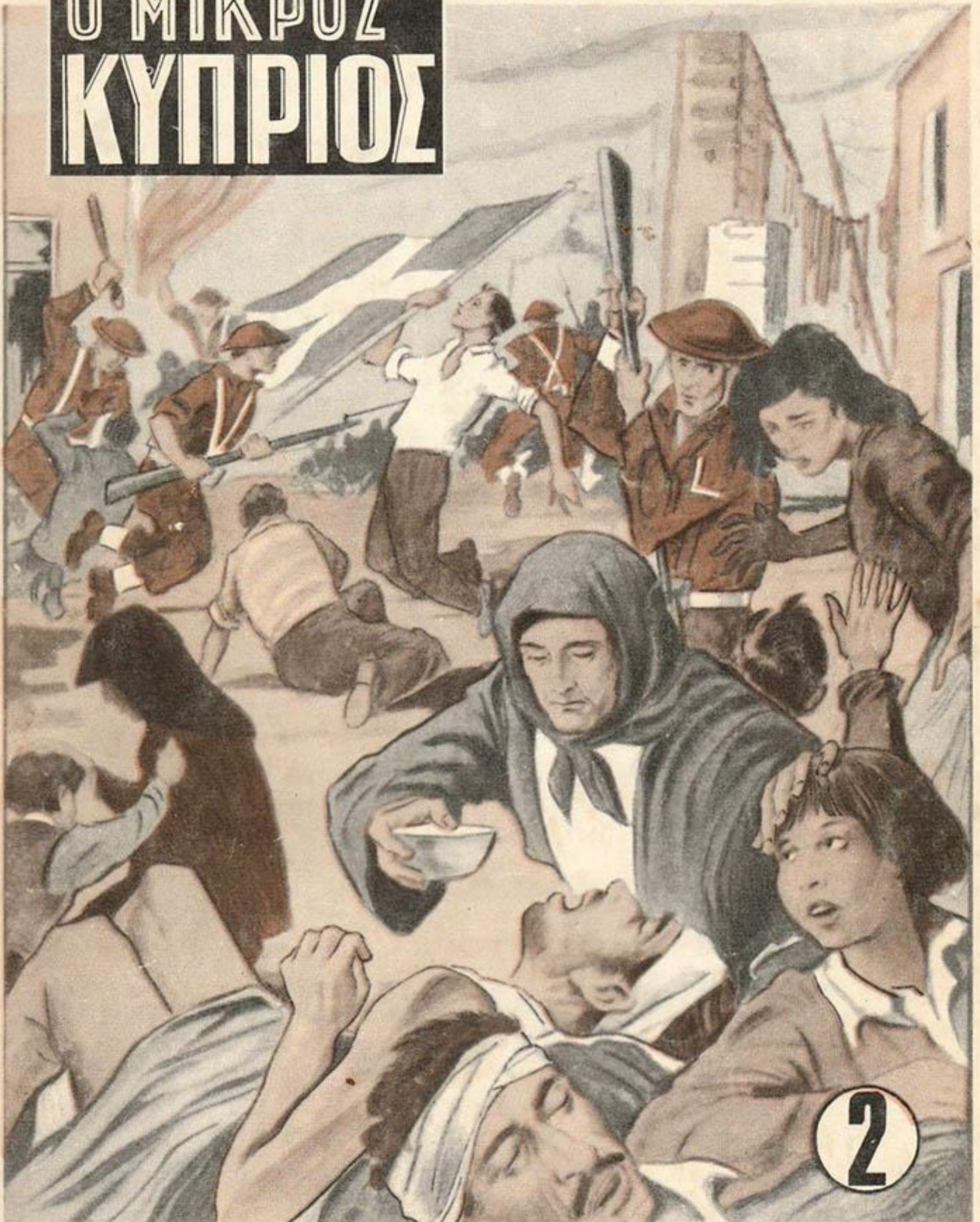


# Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΟΥ





# Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΟΥ



## Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ

Τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, μόλις κατάφεραν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν πέτρινο Μύλο ποὺ τοὺς εἶχαν ἀποκλείσει οἱ Ἕλληνες στρατιῶτες, ὕστερα ἀπὸ ἐπέμβασι τοῦ Μάριου καὶ τῆς παρέας του, ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ κάνανε ἦταν νὰ μεταφέρουν τὸν μικρὸν Κύπριο, σ' ἓνα σίγσυρο μέρος, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν τὶς πρώτες βοήθειες. Ὁ Μάριος εἶχε τραυματισθῆ σοβαρὰ στὸ στήθος, ἀπὸ ἓναν ὄλμο τῶν Ἑγγλέζων καὶ ἡ πληγὴ του, ἔσταζε συνεχῶς αἷμα. Ὁ Τσίτας ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε:

— Παλιοκαθάρματα!... Δὲν κόβονταν τὰ χέρια σας, παρὰ αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνατε... Νὰ σᾶς πάρη ὁ διάβολος... Πάει τὸ παλληκάρι...

— Πᾶψε... Πᾶψε βρὲ Τσίτα, τοῦ ἔλεγε δακρυσμένος καὶ ὁ Παναγιώτης. Θὰ γίνῃ καλὰ ὁ Μάριος... Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ... Δὲν πρέπει... Ἄχ Θεέ μου!

Ἡ θλιβερὴ πομπή, μὲ χίλιες - δυὸ προφυλάξεις, πέρασε στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ πῆρε ἓνα μονοπάτι ποὺ ὀδηγοῦσε στὸ βουνὸ τοῦ Παπούτσα, ποὺ στὶς ἀπάτητες κορυφές του εἶχαν τὰ λημερία τους, οἱ ἀντάρτες.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ τώρα. Τὰ παλληκάρια ποὺ κουβαλοῦσαν σ' ἓνα πρόχειρο φορεῖο τὸν Μάριο, περπατοῦσαν καὶ σκαρφάλωναν μὲ κόπο τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ. Σὲ κάθε βῆμα τους, σχεδόν, συναντοῦσαν κι' ἓνα ἀντάρτη, ποὺ τοὺς χαιρετοῦσε μὲ χαρά.

— Τί ἔγινε παιδιά; ρωτοῦσαν ὅλοι. Πῶς πῆγε τὸ πανηγύρι στὴν Λευκωσία;

— Περίφημα... Περίφημα, ἀπαντοῦσαν οἱ λεβέντες τῆς ΕΟΚΑ καὶ συνέχιζαν τὸν δρόμο τους.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπασματος ποὺ μετέφερε τὸν Μάριο καὶ τὴν παρέα του, εἶπε σὲ κάποιον ἀντάρτη:

— Τρέξε γρήγορα νὰ εἰδοποιήσης τὰν γιατρό. Ἔχουμε ἓναν βαρεῖα τραυματισμένο.

Σὲ λίγη ὥρα, ὁ γιατρός, ἓνας λεβεντάνθρωπος ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ἡσυχὴ καὶ ἀνετη ζωὴ του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ μὲ τὸν δικό του τρόπο τὴν πατρίδα, ἐξέταζε τὸν μικρὸ Κύπριο. Καθὼς κυττοῦσε τὶς πληγὲς τοῦ Μάριου, κουνοῦσε τὸ κεφάλι κι' ἔλεγε:

— Ἀσχημα τὰ πράγματα... Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα τραυματισμένος.

Μιὰ ἀδελφὴ ποὺ σκούπιζε προσεχτικὰ τὰ τραύματα τοῦ Μάριου, ρώτησε τὸν γιατρό:

— Λέτε νὰ χρειασθῇ ἐγχείρησι;

Ὁ γιατρός κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικὰ.

Τὸ χειρουργεῖο τοῦ βουνοῦ εἶχε ὅλα τὰ μέσα. Ὁ Παναγιώτης μὲ τὸν Τσίτα, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο ποὺ χρησίμευε γιὰ χειρουργεῖο. Πηγαινοέρχονταν καὶ οἱ δύο μὲ ἀγωνία καὶ παρακαλοῦσαν μέσα στὰ δάκρυά τους, τὸν Θεό, νὰ βοηθήσῃ τὸν Μάριο καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ὁ Τσίτας, γονάτισε καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα παρακλητικὰ, ἔλεγε μεγαλοφώνως, σὰν εἶδος προσευχῆς:

— Θεέ μου, βοήθησε τὸ φίλο μου τὸν Μάριο νὰ γίνῃ καλά... Εἶναι τόσο νέος ἀκόμα, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ. Σὲ παρακαλῶ Παντοδύναμε... Τὸν χρειάζεται τόσο ἡ πατρίδα μας... Κι' ἂν θέλῃς, στέρησε ἀπὸ μένα τὴ χαρὰ νὰ παντρευτῶ...

Στὰ τελευταῖα λόγια, ὁ Παναγιώτης ποὺ ἄκουγε τὰ παρακάλια τοῦ Τσίτα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ἔβαλε τὰ γέλια. Σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια του καὶ πλησίασε τὸν μικρὸ κωμικὸ φίλο του.

— Ὡστε θυσιάζεις ἀκόμα καὶ τὸ γάμο σου γιὰ νὰ γίνῃ



καλὰ ὁ Μάριος; τὸν ρώτησε.

— Μόνο τὸ γάμο μου; Καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Τσίτας. Τί λές, Παναγιώτη, θὰ γίνῃ καλὰ;

Ὁ Παναγιώτης προσπάθησε νὰ φανῇ ἀδιάφορος, ἀλλὰ ὅταν μίλησε ἡ φωνὴ του ἦταν ραγισμένη:

— Θὰ γίνῃ, ρὲ Τσίτα. Θὰ γίνῃ... Θὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς γιατί τὸν χρειαζόμαστε καὶ τὸν ἀγαπάμε ὅλοι...

Λές καὶ τὰ λόγια τοῦ Παναγιώτη εἰσακούσθηκαν...

Μονομιᾶς, στὸ κατώφλι τοῦ ἀντίσκηνου ποὺ χρησίμευε γιὰ χειρουργεῖο, παρουσιάστηκε ὁ γιατρὸς ποὺ ἔκανε τὴν ἐγχείρησι καὶ εἶπε:

— Ὁ φίλος σας δὲν κινδυνεύει πιά...

Ὁ Παναγιώτης, στηρίχτηκε πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ὁ Τσίτας, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ. Στὸ ἀστεῖο πρόσωπό του, ἦταν ἀποτυπωμένη ἡ πιὸ ἐκφραστικὴ ἐκπληξι.

Πρῶτος συνῆλθε ὁ Παναγιώτης, ποὺ ἔρπαξε τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ καὶ τὰ φιλοῦσε, ἐνῶ τοῦ ψιθύριζε:

— Σ' εὐχαριστῶ γιατρέ μου... σ' εὐχαριστῶ...

— Τί μ' εὐχαριστεῖς, ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ γιατροῦ. Δὲν ἔκανα τίποτα παραπάνω ἀπὸ τὸ καθῆκον μου. Τὸν φίλο σου τὸν ἔσωσε ἡ γερὴ του κρᾶσι καὶ ὁ Θεός...

— Μποροῦμε νὰ τὸν δοῦμε τώρα; ρώτησε μὲ λαχτάρα ὁ Τσίτας.

Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά:

— Κάντε ὑπομονὴ μέχρι τὸ πρωῖ, Πιστεύω νὰ εἶναι πιὸ καλύτερα ὡς τότε...

Καὶ ἦταν. Ὁ Μάριος, ὁ Μικρὸς Κύπριος δὲν πίστευε οὔτε κι' ὁ ἴδιος στὴν ἀναπάντεχη νεκρανάστασί του. Δέχτηκε μὲ χαρὰ τοὺς φίλους του καὶ μὲ χαμηλὴ, ἀλλὰ καθαρὴ φωνή, τοὺς εἶπε:

— Τὸ θαῦμα ἔγινε. Φτηνὰ τὴν γλύτωσα. Πῆγα στὸν ἄλλο κόσμο καὶ γύρισα...

— Πῶς νοιώθεις τώρα; ρώτησε ὁ Παναγιώτης.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μάριος. Ἐλπίζω νὰ σηκωθῶ σὲ μερικὲς μέρες. Τὴ θεία μονάχα νὰ εἰδοποιήσουμε γιὰ νὰ μὴν στεναχωριέται...

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτό, τὸν καθησύχασε ὁ Παναγιώτης.

Θὰ τῆς πῶ ὅτι θὰ πᾶς ἐκδρομὴ μὲ κάτι φίλους μας στὴν Κυρήνεια καὶ πῶς θὰ λείψης μερικὲς μέρες.

— Μπράβο, καλύτερα ἔτσι. Δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃ κι' αὐτὴ ἢ φουκαριάρα...

### ΔΥΣΚΟΛΗ ΚΙ' ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΛΗΣΤΟΛΗ...

Ὁ Μάριος ἔγινε γρηγορώτερα καλὰ ἀπ' ὅτι περίμεναν οἱ γιατροὶ καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι. Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δυὸ βδομάδες ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ του κι' ὅμως ἦταν κιόλας στὸ πόδι.



Σὲ κάθε βῆμα τους, σχεδὸν συναντοῦσαν παλληκάρια τῆς Ε.Ο.Κ.Α. ...

Ἡ θεία του, ἀπονήρευτη γυναῖκα καθὼς ἦταν, δὲν ὑποψιάστηκε οὔτε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸν τραυματισμὸ του. Τὸ ἀδυνάτισμα καὶ τὴν χλωμάδα τοῦ προσώπου του, τὰ δικαιολόγησε σὰν



κούρασι ἀπὸ τὸ ταξίδι στὴν Κυρήνεια. Γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ ὅπως ἔλεγε, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ ὑπερτροφία.

Εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ τοῦ Μάριου, σχεδὸν παραπάνω ἀπὸ μῆνας. Ὁ χειμῶνας εἶχε μπῆ γιὰ καλὰ, ἀλλὰ ἦταν ὅπως ὅλοι οἱ προηγούμενοι χειμῶνες τῆς Κύπρου — ἥπιος καὶ εὐχάριστος.

Ἡ κατάστασις εἶχε φθάσει στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς. Οἱ Κύπριοι εἶχαν φέρεῖ σὲ δύσκολη θέσι τὸν Κυβερνήτη τῶν Ἑγγλων κατακτητῶν τους. Ἐπρεπε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μέση. Ἦταν ὁ χειρότερος Κυβερνήτης ἀπ' ὅλους ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ νησί τους. Ἡ τρομοκρατία βασίλευε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Κύπρου, ἐνῶ τὰ σαμποτάζ τῶν Κυπρίων πατριωτῶν πλήθαιναν καθημερινά.

Ἐνα βράδυ στὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Μάριος μὲ τὸν Παναγιώτη, καθισμένοι μπροστὰ στὸ τζάκι, συζητοῦσαν γιὰ τὴν κρισιμότητα τῆς καταστάσεως.

— Ἄν δὲν τὸν ξαποστείλουμε, ἔλεγε ὁ Μάριος, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε ἀνάσα. Εἶναι κτηνάνθρωπος καὶ δὲν λογαριάζει καθόλου, τὴ ζωὴ κανενός. Εἶδες πόσους πατριῶτες κρέμασε;

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν πλησιάσουμε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Παναγιώτης. Τὸν φρουροῦν μέρα - νύχτα μέσα στὸ Κυβερνεῖο. Ἀκόμα κι' ὅταν κοιμῶται τὸν φρουροῦν.

— Νομίζω ὅτι ὑπάρχει ἓνας τρόπος, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Μάριος, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι του. Ἐνα παρατεταμένο κουδούνισμα στὴν πόρτα, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ...

Ἀπ' ἔξω, στὸ χῶλ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς θείας νὰ καλοσωρίζῃ κάποιον.

— Καλῶς τον... ναὶ μέσα εἶναι... Μπές...

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀλληλοκυττάχτηκαν, προσπαθώντας νὰ μαντέψουν ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀπροσδόκητος νυχτερινὸς ἐπισκέπτης. Δὲν χρειάστηκε ὅμως νὰ ἀγωνιοῦν γιὰ πολὺ. Ὁ ἐπισκέπτης τοὺς ἔλυσε ὅλες τὶς ἀπορίες. Ἦταν ὁ φίλος τους ὁ Τσίτας.

— Καλησπέρα, τοὺς εἶπε. Τὰ μάθατε τὰ νέα;

— Ποιὰ νέα; ρώτησαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ μιὰ φωνή.

— Ὁ Κυβερνήτης ἐτοιμάζεται νὰ κρεμάσῃ δύο νέους πατριῶτες...

— Πάλι; ἔκανε ὁ Μάριος. Τὸ κάθαρμα... Καλὰ λέω ὅτι πρέπει νὰ τὸν στείλουμε νὰ συναντήσῃ τὸν μπάρμπα του τὸν

διάβολο... "Έχω ένα σχέδιο στὸν νοῦ... ἂν πετύχη, λευτερωθήκαμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀρχιτζερτζεβούλη...

— Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιό σου; ρώτησε ὁ Παναγιώτης.

— Νὰ πιάσω δουλειὰ στὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνήτη.

— Καὶ πῶς;

— 'Εδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Πρέπει νὰ βροῦμε κάποιον ποὺ νὰ ἔχη σχέσεις μὲ τοὺς 'Εγγλέζους γιὰ νὰ μᾶς συστήση.

— 'Εγώ, ξέρω κάποιον, πετάχτηκε ὁ Τσίτας. Δουλεύει σὲ 'Εγγλέζικη ὑπηρεσία.

— Καὶ τί ρόλο παίζει; ρώτησε ὁ Μάριος. Εἶναι δηλαδὴ ἄνθρωπος ἐμπιστοσύνης θέλω νὰ πῶ;

— Πατριώτης ἐννοεῖς; ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ Τσίτας. Γι' αὐτὸν πατρίδα εἶναι ἡ κομπίνα καὶ τὸ χρῆμα σημαία.

— 'Ωραῖα τότε, εἶπε ὁ Μάριος εὐχαριστημένος. Πρέπει νὰ ἔρθω σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν στρατηγό. Θὰ χρειαστοῦμε λεφτὰ καὶ πρέπει νὰ ζητήσω μερικά. Θὰ τοὺς ἐνημερώσω καὶ γιὰ τὸ σχέδιό μου...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ ὁ Μάριος ἔκανε τὸ τηλεφώνημα καὶ περίμενε πλέον εἰδοποίησι, γιὰ τὸ πῶς θὰ ἔπαιρνε τὰ λεφτὰ. Εἶχε κανονίσει ἐπίσης μὲ τὸν Τσίτα νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ δούλευε στὴν 'Εγγλέζικη ὑπηρεσία. Εἶχαν κλείσει ραντεβοῦ σ' ἓνα πολυσύχναστο καφενεῖο τῆς Λευκωσίας καὶ στὸ μέρος αὐτό, τώρα, ὁ Μάριος μὲ τὸν Παναγιώτη, περίμεναν τὸν Τσίτα μὲ τὸν γνωστό του.

— Μήπως μᾶς προδώσει; ἔκανε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Παναγιώτης.

— Μήπως θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι θέλω νὰ πιάσω τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ σκοτώσω τὸν Κυβερνήτη; ἀπάντησε ὁ Μάριος. Θὰ παραστήσουμε τοὺς 'Αγγλόφιλους καὶ θὰ ποῦμε, πῶς δὲν μᾶς ἀρέσει ὁ πόλεμος ποὺ κάνουν οἱ συμπατριῶτες μας. Μὴ σὲ νοιάζει, θὰ τὸν δουλέψω μιὰ χαρά. Περίμενε καὶ θὰ δῆς.

Καὶ χαρτιά;

— 'Ο στρατηγὸς θὰ μ' ἐφοδιάσει μὲ τὰ πιὸ καθαρὰ χαρτιά. Σῶπα τώρα, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔρχονται...

Σὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἐμφανίστηκαν ὁ Τσίτας μὲ τὸν γνωστό του. Διέσχισαν τὸν δρόμο καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικά δευτερόλεπτα, στέκονταν μπροστὰ τους.

— 'Ο κύριος Μάριος, ὁ κύριος Παναγιώτης, ὁ Κύριος Μάριος, ἔκανε τὶς συστάσεις ὁ Τσίτας.



— Καθίστε, είπε με ευγένεια ο Μάριος.

Ο κύριος Μώρις και ο Τσίτας, κάθισαν κι' αὐτοὶ στὸ ἴδιο τραπέζι.

— Μοῦ εἶπε ὁ φίλος σας, ἄρχισε νὰ λέη ὁ νεοφερμένος τί ἀκριβῶς με θέλετε. Ξέρετε, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἐμπιστευτικὴ δουλειά, πρέπει νὰ ἔχετε καθαρὰ χαρτιά καὶ νὰ μὴν καταδιώκεται κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας. Καὶ ἀκόμα, ἐπειδὴ ὅπως καταλαβαίνετε θὰ πρέπει νὰ «λαδώσουμε» μερικούς, ἴσως χρειαστοῦν μερικὰ χρήματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων καθαρὰ χαρτιά.

— Νὰ μὴ σὰς νοιάζη οὔτε γιὰ τὸ ἓνα, οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Μάριος. Καὶ χαρτιά ἐν τάξει ἔχω καὶ χρήματα μπορῶ νὰ διαθέσω. Θέλω νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ περιβάλλον ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Λευκωσία. Θέλουν νὰ διώξουν τοὺς Ἕγγλους οἱ ἄγριοι γιὰ νὰ κυβερνηθοῦμε μόνοι μας.

Ὁ Μώρις φαινόταν νὰ πιστεῦη αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ Μάριος καὶ ἔδειχνε ἐνθουσιασμένος, ποὺ μ' ἓνα σμπάρο θὰ εἶχε δυὸ τρυγόνια. Πρῶτον θὰ κέρδιζε ἀρκετὸ παραδάκι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ δεύτερον θὰ προμήθευε στοὺς Ἕγγλέζους ἓναν χρήσιμο ἄνθρωπο.

— Εἶστε ἀπὸ τὴν Λευκωσία; ρώτησε ὁ Μώρις.

— Μάλιστα. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου πέθαναν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἀπάντησε ὁ Μάριος. Μένω με τὴν θεία μου καὶ τὸν ξάδελφό μου. Ἔσεῖς, εἶστε Κύπριος;

— Ναί... βέβαια... ἀλλὰ ὄχι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, εἶπε ὁ Μώρις. Οἱ γονεῖς μου εἶναι ἀπὸ τὴν Μάλτα. Ἐγὼ φυσικὰ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα σ' αὐτὸ τὸ νησί καὶ θεωρῶ μοναδικὴ πατρίδα μου τὴν Κύπρο...

Συμφωνῶ μαζί σας. Οἱ Ἕγγλοι εἶναι ἀπαραίτητοι σ' αὐτὸ τὸ νησί. Εἶναι σύμβολο πολιτισμοῦ.



Ὁ Μάριος Λοῖζος, ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ



— Ἐμεῖς οἱ δυὸ ταιριάζουμε, εἶπε παίρνοντας θάρρος ὁ Μάριος. Θὰ δῆτε ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν γνωριμία μου...

— Αὐτὸ νὰ λέγεται, ψιθύρισε ὁ Παναγιώτης στὸν Τσίτα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ γύρισαν ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ μούτρα τους καὶ γέλασαν.

## ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ

Ὁ Μάριος συναντήθηκε μὲ τὸν Μώρις, μιὰ βδομάδα ἀργότερα καὶ ὁ δεύτερος τοῦ ἔφερε εὐχάριστα νέα.

— Πέτυχα νὰ σὰς βρῶ μιὰ ἐξαιρετικὴ δουλειά, εἶπε στὸν Μάριο. Θὰ ἐργαστήτε στὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο. Χρειάζονται ἕναν καμαριέρη καὶ νομίζω ὅτι ἔχετε ὅλα τὰ προσόντα. Εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως νὰ μοῦ φέρετε πρῶτα τὰ χαρτιά σας καὶ χμ... χμ... ξερόβηξε ὁ Μώρις, καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν 200 λίρες γιὰ νὰ δώσω στὸν ἄνθρωπο ποὺ μεσολάβησε γιὰ τὴν πρόσληψί σας. Εἶναι ἕνας περίφημος φίλος. Φανατικὸς σύμμαχος τῶν Ἑγγλέζων ποὺ μισεῖ τὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα τῶν Κυπρίων.

— Εἶναι Κύπριος; ρώτησε συγκρατώντας μὲ κόπο τὸν θυμὸ του ὁ Μάριος.

— Ὅχι... ναί, Τουρκοκύπριος. Τὸν λένε Μαχμούντ, ἀλλὰ παρουσιάζεται γιὰ Ἕλληνας. Τοῦ μίλησα γιὰ σὰς.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ Μάριος. Αὔριο θὰ σὰς φέρω τὰ χαρτιά καὶ τὶς 200 λίρες. Θέλετε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ γραφεῖς σας;

— Ναί, θὰ σὰς περιμένω... Καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ Μαχμούντ θὰ ἤθελε νὰ συνεργαστήτε πιὸ στενώτερα. Δηλαδή ἴσως σὰς ἀναθέσει νὰ παρακολουθῆτε τὸ Ἑλληνικὸ προσωπικὸ ποὺ ὑπηρετεῖ στὸ μέγαρο. Δέχεστε;

— Μὰ καὶ βέβαια, ἀπάντησε μὲ ψεύτικη προθυμία ὁ Μάριος. Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ...

Μόλις ὁ Μάριος χῶρισε μὲ τὸν Μώρις, πῆγε νὰ συναντήσῃ ἀμέσως τὸν πράκτορα τῆς ΕΟΚΑ ποὺ θὰ τοῦ προμήθευε τὰ χαρτιά καὶ τὰ χρήματα. Μὲ τὰ χαρτιά καὶ τὰ χρήματα στὴν τσέπη, ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι. Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς θείας του, εἶδε σταματημένο ἕνα τζιπ τῆς ἀστυνομίας. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ, ἀλλὰ γρήγορα ἄλλαξε γνώμη, γιατί ἔπεισε τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτα. Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ τοῦ ἀνοίξε ἡ ἴδια ἡ θεία του.

— Καλῶς τον, ἦταν ἡ πρώτη της κουβέντα. Καλὰ ποὺ ἦλθες

Μαριέ μου. Είναι δυο αστυνομικοί ἐδῶ καὶ δὲν καταλαβαίνω τί μου λένε, εἶπε μὲ τὸ ἀφελὲς καὶ καλοκάγαθο ὕψος της, ἡ θεία του. Δουλεύεις λέει στὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνήτη, θέλεις νὰ δουλέψης, δὲν καταλαβαίνω παιδάκι μου. Πήγαινε μήπως βγάλεις ἐσὺ ἄκρη.

Ὁ Μάριος ἠσύχασε. Ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπᾷ.

Δύο αστυνομικοί τῆς Ἀγγλικῆς Κυπριακῆς Ἀστυνομίας ἦταν καθισμένοι ἐκεῖ. Τοὺς χαιρέτισε μὲ ἰδιαίτερο σεβασμό.

— Κύριοι, σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν καθυστέρησι καὶ γιὰ τὴν περιπέτειά σας μὲ τὴν θεία μου, τοὺς εἶπε.

— Σᾶς παρακαλῶ κύριε, ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο σεβασμὸ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς αστυνομικοὺς ποὺ φαινόταν καὶ πιὸ ἀνώτερος. "Ἰσα - ἴσα, χαρήκαμε ποὺ γνωρίσαμε ἓναν τόσο καλὸ ἄνθρωπο σὰν τὴν θεία σας. Ἐχετε κάνει ἐνέργειες γιὰ νὰ προσληφθῆτε στὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο καὶ ἦρθαμε νὰ κάνουμε ἐξακρίβωσι. Μήπως ἔχετε πρόχειρα τὰ χαρτιά σας;

— Μάλιστα. Ὅριστε.

Τοὺς ἔδωσε τὰ χαρτιά. Ὁ αστυνομικὸς τὰ πῆρε, τὰ ἐξέτασε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ ἐπέστρεψε. Κάνα - δυὸ φορὲς κύτταξε μὲ ὑποψία τὸν Μάριο καὶ ὁ Μικρὸς Κύπριος προσπάθησε μὲ κόπο νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του. Τὴν στιγμὴ πού οἱ δύο αστυνομικοὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ σαλόνι, κατέφθασε ἡ θεία τοῦ Μάριου μ' ἓναν δίσκο φορτωμένο γλυκὰ καὶ καφέδες.

— Καλὲ φεύγετε; ἔκανε μὲ παράπονο. Πάρτε κάτι γιὰ νὰ μὴν λέτε ὅτι ἦρθατε στὸ σπίτι μας καὶ δὲν σᾶς περιποιηθήκαμε.

Οἱ δύο αστυνομικοὶ, γέλασαν καὶ γιὰ νὰ μὴν τῆς χαλάσουν τὸ χατήρι ἤπιασαν στὸ πόδι τοὺς καφέδες. Μόλις ἔφυγαν, ἡ θεία ρώτησε τὸν Μάριο:

— Λοιπὸν Μαρὶε παιδί μου, κατάλαβες τουλάχιστον ἐσὺ τί σὲ ἤθελαν;

Ὁ Μάριος χαιδεύε τὰ μαλλιά τῆς θείας του, θαύμασε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν... ἐξυπνάδα της καὶ εἶπε:

— Ναί, θεία μου. Ἀπὸ μεθαύριο πιάνω δουλειὰ στὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο.

— Μπράβο παιδί μου, ἔκανε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἡ θεία. Καὶ σ' ἀνώτερα. Καὶ πῶς ἔτσι;

— Εἶναι καιρὸς πιά θεία μου, νὰ κερδίζω κι' ἐγὼ μόνος τὸ μεροκάματο. Ἀρκετὸ βάρος σᾶς ἔδωσα μέχρι τώρα.

— Βάρος; Καλὲ τί πράγματα εἶναι αὐτά, εἶπε συγκινημέ-



νη ή θεία. "Άκου βάρσς! Μονάχα χαρά μᾶς ἔδωσες. Καὶ τὸ σχολεῖο σου;

— Θὰ πηγαίνω στὸ βραδυνό...

Τὰ χαρτιὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πράκτορας τῆς ΕΟΚΑ, παρουσίαζαν τὸν Μάριο, σὰν γιὸ ἐνὸς ἀξιωματικοῦ Κυπρίου τοῦ Βρεττανικοῦ στρατοῦ, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο τῆς Γαλλίας, στὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Μ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ καὶ μὲ τὴν ἐγγύηση τῆς ἀστυνομίας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φιλήσυχο καὶ νομοταγῆ πολίτη καὶ πρὸ πάντων μὲ τὶς 200 λίρες ποὺ πῆρε ὁ Μάρις, ὁ Μάριος, ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, ἔγινε τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Τουρκοκύπριου Μαχμοῦντ, ποὺ περνοῦσε σὰν "Ἕλληνας μὲ τὸ ὄνομα Μιχάλης.

Ὁ Μάρις, εἶχε καταστρώσει ἕνα περίφημο σχέδιο. Θ' ἄφηνε νὰ περάσῃ κάμποσος καιρὸς καὶ μετὰ, θὰ ἔβαζε μιὰ ὥρολογιακὴ βόμβα στὸ κρεβάτι τοῦ κυβερνήτη. Τὴν βόμβα θὰ τὴν ἔφερνε ὁ Παναγιώτης. Θὰ τὴν ἔκρυβε μέσα σ' ἕνα κέικ ποὺ θὰ ἔφτιαχνε ἡ θεία Πανωραία καὶ θὰ τὸ ἔστελνε στὸν ἀνηψιό της.

Εἶχε μάθει, ὅτι ἕνας θαλαμηπόλος, ἕνας δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς καμαριέρηδες τοῦ Κυβερνήτη, ἕνα παλιόπαιδο Τουρκοκύπριος, ὁ



Ὁ Τουρκοκύπριος Χασάν, εἶχε τὴν μανία, νὰ «τσεπώνῃ» ὅτι τοῦ γυάλιζει στὸ μάτι.

Χασάν, πού μισούσε τούς "Ελληνες καὶ εὐχαριστιόταν κάθε φορά πρὸ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ πάθαινε κακό, ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του, τὸ Πανταδάχτυλο, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Κυρήνεια. Σ' αὐτὸν λοιπὸν θὰ φόρτωνε τὴν βόμβα. Θὰ ἔβαζε μὲ τρόπο ὑποψίες στὸ μυαλὸ τοῦ Μαχμούντ γιὰ τὸν Χασάν καὶ θὰ τοποθετοῦσε τὴν βόμβα στὸ κρεβάτι τοῦ κυβερνήτη, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν Κυρήνεια.

Ὁ Μαχμούντ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι τὸν Μάριο, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμῆ. Ὁ Μικρὸς Κύπριος, εἶχε τὸ σπάνιο χάρισμα νὰ γοητεύῃ τούς ἀνθρώπους πού τὸν πλησίαζαν, ὥστε νὰ νοιώθουν γι' αὐτὸν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι. Συνετέλεσε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο στὴν μεγάλη αὐτὴ συμπάθεια τοῦ Μαχμούντ, ἀπέναντι στὸν Μάριο — ἓνα σημαντικὸ γεγονός, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔβγῃκε πολὺ κερδισμένος ὁ Μαχμούντ — πού ἦταν ἄνθρωπος παραδόπιστος καὶ πλεονέκτης: Τὸν βοήθησε νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν ἀγρὰ τῶν τροφίμων πού χρειάζονταν γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ κυβερνητικοῦ μεγάρου κι' ὁ Μαχμούντ ἦταν κατενθουσιασμένος γιὰ τὸν νέο βοηθό του. Ἐπίσης, ὁ Μάριος, κατασκόπευε φανερὰ μπροστὰ στὸν Μαχμούντ τούς "Ελληνες πού δούλευαν μαζί τους καὶ δὲν δίσταζε νὰ ἀναφέρῃ ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες συζητήσεις των.

Ὁ Μαχμούντ ἔπαιρνε ὄρκο ὅτι ὁ Μάριος ἦταν ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος φίλος τῶν Ἑγγλέζων, ἓνα καλὸ παλληκάρι πού λάτρευε τὸν Ἄγγλο Κυβερνήτη τῆς Κύπρου καὶ πού δὲν ἤθελε ἢ πατρίδα του νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ Βρεττανικὰ στρατεύματα πού τὴν εἶχαν στὴν κατοχὴ τους, καὶ εἶχε μεταδώσει τὴν συμπάθειά του γιὰ τὸν Μάριο καὶ στοὺς ἄλλους πράκτορες τῶν Βρεττανῶν. Ἐτσι ὁ Μικρὸς Κύπριος, εἶχε ἐπιτύχει καὶ σὲ ἐλάχιστον χρονικὸ διάστημα μάλιστα στὴν πρώτη φάσι τοῦ τελμηροῦ σχεδίου του. Ὁ δρόμος γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ του, ἦταν πλέον ὀρθάνοιχτος...

## ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗ

Ὁ γάμος τοῦ Χασάν, θὰ γινόταν Παρασκευῆ, μιὰ καὶ ἡ Παρασκευῆ εἶναι γιὰ τούς Μωαμεθανούς ὅ,τι γιὰ μᾶς τούς Χριστιανούς ἡ Κυριακὴ. Θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Λευκωσία, ξημερώματα Τετάρτης. Ἄρα λοιπὸν, «σκεφτόταν ὁ Μάριος», θὰ πρέπει νὰ βάλω τὴν βόμβα τὸ βράδυ τῆς Τρίτης.



Συνεννοήθηκε μὲ τὸν Παναγιώτη, κι' ὁ ξάδελφός του, τοῦ ἔφερε τὴν βόμβα, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, μέσα στὸ κέικ. Ὁ Μάριος τὴν ἔκρυψε καλὰ στὸ δωμάτιό του καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τὴν τοποθετήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα τοῦ μισητοῦ στρατάρχη. Τὸ περισσότερο ἀπὸ τὸ κέικ, τὸ ἔδωσε νὰ τὸ φάῃ ὁ Μαχμούντ καὶ φρόντισε νὰ εἶναι ἐκτὸς ὑπηρεσίας ὅταν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τοποθετήσῃ τὴν βόμβα.

— Μοῦ ἔδωσαν δυὸ εἰσιτήρια κύριε Μιχάλη, εἶπε στὸν Μαχμούντ, πρὸς ποτὲ δὲν τὸν φώναζε μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα γιὰτὶ ἤξερε ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε. Εἶναι γιὰ μιὰ ωραία Ἑγγλέζικη ἐπιθεώρησι πού παίζεται στὸ Θέατρο τῆς Λευκωσίας. Θέλεις νὰ πάς; Μοῦ τὰ ἔφερε ὁ Παναγιώτης, ὁ ξάδελφός μου, καὶ θὰ πᾶνε χαμένα γιὰτὶ εἶμαι ὑπηρεσία ἀπόψε.

Ὁ σελέμης ὁ Μαχμούντ, ἄλλο πού δὲν ἤθελε.

— Κρίμα. Θὰ ἦταν ωραία νὰ πηγαίναμε μαζί, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν μπορεῖς, θὰ πάρω μαζί μιὰ γνωστή μου.

— Νὰ σοῦ πῶ, εἶπε μὲ χαμηλωμένη φωνὴ ὁ Μάριος. "Ἄν ἦταν ἄλλη μέρα, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ φροντίσης μήπως μὲ ἀντικαταστοῦσαν, ἀλλὰ αὔριο τὰ ξημερώματα φεύγει ὁ Χασάν καὶ πρέπει νὰ τὸν ἔχω τὸν νοῦ μου. Δὲν ξέρω κύριε Μιχάλη, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ὑποπτεύσμαι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὸν εἶδα. Ἔχει κάτι πού δὲν μ' ἄρέσει. Τὸν φοβάμαι.

Ὁ Μαχμούντ τὸν κύτταξε κατάματα.

— Δηλαδή, πρόσεξες τίποτα τὸ ὑποπτο;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι λιγάκι κλεφταράκος. Τὸν εἶδα προχτὲς νὰ βγαίνει μὲ προφύλαξι ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Κυβερνήτη. Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἔλλειπαν μερικὰ πακέττα τσιγάρα. Καὶ προχτὲς, δὲν μοῦ καλοφάνηκε ὁ τρόπος πού μπήκε στὰ διαμερίσματα τοῦ κυβερνήτη. Κύτταξε δεξιὰ - ἀριστερὰ προτοῦ νὰ μπῆ.

— Ἔχε τὸν νοῦ σου, ἔκανε σκεπτικὸς ὁ Μαχμούντ. Πρόσεχε τον. Αὔριο φεύγει καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὸ τελευταῖο βράδυ πού θὰ μείνῃ στὸ μέγαρο.

— Μείνετε ἡσυχος, τὸν καθησύχασε ὁ Μάριος.

Ἦταν παραμονὲς Χριστουγέννων καὶ ὁ Κυβερνήτης, παρὰ τὴν κρίσιμη κατάστασι πού ἐπικρατοῦσε στὴν Κύπρο, δὲν ἤθελε νὰ ξεχάσῃ τὶς Ἑγγλέζικες συνήθειές του. Στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ κυβερνητικοῦ μεγάρου γινόταν μιὰ σύσκεψι μεταξὺ τοῦ στρατάρχη καὶ τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν του, γιὰ τὴν διοργάνωσι τῆς γιορτῆς πού θὰ δινόταν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέν-

νων. Ὁ στρατάρχης, συνήθως πήγαινε γιὰ ὕπνο, γύρω στὶς δώδεκα, σχεδὸν μετὰ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς συσκέψεως κι' ὅταν ἔφυγε ὁ Μαχμουτ ἦταν περασμένες ὀκτώ.

Ὁ Χασάν πήγε γιὰ ὕπνο, νωρίς, γιὰτὶ ὅπως ἔλεγε θὰ σηκωνόταν χαράματα. Ὁ Μάριος, μόλις ἔμεινε μόνος κι' ἀφοῦ πήγε μερικὰ ποτὰ κάτω, στὸ μεγάλο σαλόνι, ρώτησε τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας ἂν θὰ χρειαζόταν ἄλλο. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀπάντησε ἀρνητικά.

Ὁ Μάριος πήγε στὸ δωμάτιό του, κλείδωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα καὶ ἔβγαλε τὴν βόμβα. Ἦταν ἓνα θαῦμα μηχανικῆς. Τὴν κανόνισε νὰ ἐκραγῇ δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν μία. Ὑπολόγιζε ὅτι ὁ στρατάρχης θὰ ἔπεφτε στὸ κρεβάτι γύρω στὶς 12 καὶ μισή. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἔχη καὶ πολὺ ὥρα ἀπὸ κάτω του.

Ἦταν μικροσκοπικὴ. Χωροῦσε ἄνετα μέσα στὴν τσέπη του. Βγῆκε μὲ προφύλαξι στὸν διάδρομο. Κάτω στὸ σαλόνι, οἱ ἀξιω-



στὸ σαλόνι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ συνεργάτες τοῦ Κυβερνήτη συζητοῦσαν γιὰ τὴν διοργάνωσι τῆς γιορτῆς...



ματικοὶ καὶ οἱ συνεργάτες τοῦ Κυβερνήτη συζητοῦσαν γιὰ τὴν διοργάνωσι τῆς γιορτῆς τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Οἱ φωνές τους, ἔφταναν μέχρι τ' αὐτιά τοῦ Μάριου. Ὁ Μικρὸς Κύπριος, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα ἀηδίας. Ἐδῶ ὁ κόσμος χανόταν καὶ οἱ Ἑγγλέζοι καθόταν καὶ ἔλεγαν πῶς θὰ περνοῦσαν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

— Ὡραία Χριστούγεννα θὰ περάσατε, ψιθύρισε μόνος τοῦ ὁ Μάριος. Ὁ Κυβερνήτης σας θὰ λείπη δυστυχῶς ἀπὸ τὴν γιορτὴ πὺ ἐτοιμάζετε.

Προχωροῦσε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Ἐσφιγγε μέσα στὴν τσέπη του τὴν βόμβα. Τὰ διαμερίσματα τοῦ κυβερνήτη ἦταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ἄραγε θὰ ἔφτανε μέχρι ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς;

Ὁ διάδρομος ἦταν μισοσκοτεινὸς καὶ μονάχα κοντὰ στὰ διαμερίσματα ἔφεγγε. Ξαφνικά, ὁ Μάριος ἄκουσε δυνατὰ βήματα νὰ ἔρχονται ἀπὸ πίσω του. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ χώθηκε μέσα. Εὐτυχῶς, μόλις καὶ πρόλαβε. Ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς, εἶδε τὸν ἀπροσδόκητο ἐκεῖνον νυχτερινὸ ἐπισκέπτη, πὺ παρὰ λίγο νὰ τὸν ἔπιανε στὰ πράσα. Ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς ἀσφαλείας τοῦ κτιρίου, πὺ ἔκανε τὴν νυχτερινή του βάρδια. Γύριζε ὅλους τοὺς διαδρόμους κι' ὅποιον συναντοῦσε νὰ περιφέρεται ἄσκοπα, ἀπὸ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ φυσικά, ὅχι μόνον τὸν ρωτοῦσε πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα, ἀλλὰ τὸν ἔψαχνε κιόλας.

Ὁ Μάριος ἴδρωσε μὲ τὴν σκέψι ὅτι ἂν δὲν κρυβόταν ἐγκαίρως, θὰ τὸν ἔψαχνε τώρα ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὅχι μονάχα θὰ ματαιωνόταν τὸ σχέδιό του, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔχανε καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀσφαλείας, δὲν στάθηκε πουθενά. Ἐφτασε μέχρι τὰ διαμερίσματα τοῦ στρατάρχη, ρώτησε κάτι τὸν φρουρὸ πὺ λαγοκοιμόταν μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ πὺ πετάχτηκε σὰν ἐλατήριον μόλις ἀντιλήφτηκε τὸν ἀξιωματικὸ του, καὶ μετὰ ἔφυγε. Ὁ Μάριος ἄκουσε τὰ βήματά του νὰ χάνωνται κάτω στὶς σκάλες καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κρησφύγετό του, μόνον ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἀκουγόταν, οὔτε ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Ὁ Μάριος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του. Ἦταν ἔντεκα παρὰ εἴκοσι. Χώθηκε στὴν γωνιὰ πὺ σχημάτιζε ὁ διάδρομος μὲ τὸ μεγάλο χῶλ πὺ ὑπῆρχε μπροστὰ στὴν κεντρικὴ πόρτα τῶν διαμερισμάτων, καὶ πὺ ἦταν ἀρκετὰ σκοτεινὸς καὶ περίμενε. Κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Ἡ πόρτα τῶν διαμερισμάτων ἦταν ἐλεύθερη. Ἡ στιγμή ποῦ περίμενε ὁ Μάριος, εἶχε φτάσει. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε σὰν σαῖτα καὶ ἄνοιξε κατευθεῖαν τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα. Εὐτυχῶς δὲν ἦταν σκοτεινὰ καὶ ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας τοῦ στρατάρχη ἦταν στὴν ἄλλη ἄκρη. Τὸ κρεβάτι τοῦ Κυβερνήτη, βρισκόταν κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο, ἀπλὸ καὶ ξεστρωμένο. Μὲ μελετημένες κινήσεις ὁ Μάριος, ἀνασήκωσε τὸ στρώμα καὶ ἔβαλε τὴν βόμβα ἀπὸ κάτω. Προηγουμένως ὅμως, τῆς ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι τὴν εἶχε ἔτοιμη καὶ ὕστερα τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ κατόπτευσε ὀλόγυρα. Ψυχὴ δὲν φαινόταν. Δὲν ἔπρεπε νὰ καθυστερῆ. Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα θὰ ἐρχόταν ὁ φρουρός. Μὲ ἀποφασιστικότητά λοιπόν, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χύθηκε σὰν σίφουνας στὸν διάδρομο. Πῆρε ἀναπνοή, μονάχα ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, πίσω του...

### ΣΙΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΕΙΟ

Ὁ Μάριος γδύθηκε βιαστικὰ καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες τοῦ κρεββατιοῦ του. Στὴν φωσφωρῦχα πλάκα τοῦ ρολογιοῦ του, ἔβλεπε τοὺς δείκτες νὰ καταβροχθίζουν τὰ λεφτὰ καὶ νὰ φέρνουν ὄλο καὶ πιὸ κοντὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκκρήξεως. Στὶς δώδεκα, ὁ Κυβερνήτης διέσχισε μὲ τὸν ὑπασπιστή του τὸν διάδρομο. Ὁ Μάριος μόλις πέρασε ἢ μία, ἄρχισε νὰ μετρᾷ ἓνα πρὸς ἓνα τὰ λεπτά. Στὶς 1 καὶ δέκα ἀκριβῶς, ἀκούστηκε ἓνας δυνατὸς κρότος — μιὰ ἔκρηξι ποῦ θαρροῦσες ὅτι εἶχε χαλάσει ὀλόκληρος ὁ κόσμος. Τὰ μάτια τοῦ Μικροῦ Κυπρίου, ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου! ψιθύρισε... σ' εὐχαριστῶ.

Μόλις κόπασε ἡ ἔκρηξι, ὁ διάδρομος γέμισε ἀπὸ φωνές καὶ τρεξίματα. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Μάριου, ἄνοιξε καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε ὁ Μαχμούντ.

— Ξύπνα, τοῦ φώναξε. Ξύπνα, ἀποπειράθηκαν νὰ σκοτώσουν τὸν Κυβερνήτη.

Ὁ Μάριος πετάχτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔφτασε μ' ἓνα πήδημα κοντὰ στὸν Μαχμούντ. Μὲ προσποιητὴ κατάπληξι καὶ φόβο, ρώτησε:

— Ποιός;

— Δὲν ξέρω... ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ Κυβερνήτης δὲν ἔπαθε τίποτα...





‘Ο αίμοχαρής βασανιστής, δέν ἔκανε διάκρισι. Βασάνιζε ὅποιον κι’ ἄν τοῦ ἔπεφτε στὰ χέρια, γέρο, νέο ἢ παιδι ἀμούστακο.



— Δὲν ἔπαθε τίποτα; ψιθύρισε ὁ Μάριος σχεδὸν μὲ ἀπογοήτευσί, πού παρὰ λίγο νὰ τὸν προδώσῃ. Γρήγορα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν αὐτοκυριαρχία του καὶ ρώτησε τάχα μὲ συγκίνησι: Ἐπολύτως τίποτα; Δόξα τῷ Θεῷ...

— Ντύσου Μάριε, τοῦ εἶπε ὁ Μαχμούντ. Θὰ μᾶς καλέσουν ὅπως δῆπτε γιὰ ἀνάκρισι. Ἴσως μᾶς χρειαστοῦνε κιόλας.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Μάριος, ἔσφιξε τὰ δόντια του μὲ δύναμι, δάγκωσε τὰ χεῖλη καὶ χτύπησε τὶς γροθιές του στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ ἀπὸ ἀπογοήτευσί καὶ στεναχώρια.

— Τὸ παλιοκάθαρμα... τὸ παλιοκάθαρμα... μουρμούριζε. Γλύτωσε... γλύτωσε... Ἄραγε πῶς; ... γιατί;

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὶς σκέψεις του, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ξανάνοιξε καὶ στὸ ἄνοιγμά της, φάνηκε ὁ ἀξιωματικὸς ἀσφαλείας τοῦ κτιρίου.

— Ἀκολουθήστε με, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε στὸν Μάριο.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μάριος, τὰ χρειάστηκε. Μήπως τὸν εἶχε δῆ κανεὶς; Μήπως τὸν ὑποψιάζονταν; Μήπως εἶχαν μάθει ποιὸς ἦταν; Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ ἐξατμιστοῦν οἱ ὑποψίες καὶ οἱ φόβοι του. Στὸ μεγάλο σαλόνι, ἦταν συγκεντρωμένοι ὅλοι ὅσοι ἔμεναν στὸ κτίριο, κι' ἕναν - ἕναν τὸν ρωτοῦσε διάφορα πράγματα ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατάρχη. Ὁ ἴδιος ὁ Κυβερνήτης προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν γυναῖκα του, πού εἶχε πάθει νευρικὸ κλονισμὸ καὶ δὲν

μποροῦσε νὰ συνέλθῃ.

Μὲ τρόπο ὁ Μάριος ἔριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ ἀντελήφθηκε μονομιᾶς. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅτι κάποιος ἔλλειπε ἀπὸ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χασάν, τὸν Τουρκοκύπριο πού θὰ πήγαινε στὸ χωριό του νὰ παντρευτῆ. Μὲ ψιθυριστὴ φωνή, ρώτησε ἕναν Ἑλληνα καμαριέρη, τὸν Ἀντώνη Νισαφίδη πού στεκόταν δίπλα του:

— Ποῦ εἶναι ὁ Χασάν; Ἐφυγε;

— Τὸν βρῆκαν σκοτωμένο στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Κυβερνήτη.

— Τί; ἔκανε μὲ ἔκπληξι καὶ χαρὰ ὁ Μάριος.

— Τὸν βρῆκαν σκοτωμένο στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ στρατάρχη, ἐπανελάβε ὁ Νισαφίδης.

— Καλά, πῶς;

— Τὶ θὰ πῆ πῶς, εἶπε ψιθυριστὰ κι' ὁ Νισαφίδης. Σοῦ λέω τὸν βρῆκαν σκοτωμένο.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; ἀναρωτιόταν ὁ Μάριος. Πῶς βρέθηκε ὁ Χασάν στὸ διαμέρισμα τοῦ στρατάρχη; Πῶς σκοτώθηκε;

Στὸ μεταξύ, ὀλόκληρο τὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο, ἦταν σὲ συναγερμό. Ἐνας λόχος στρατοῦ τὸ εἶχε περικυκλώσει, ἐνῶ τρία - τέσσαρα τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα εἶχαν στρέψει τὰ πολυβόλα τους στὸν δρόμο, μπροστὰ ἀπὸ τὸ κτίριο, ἐνῶ σὲ ὅλη τὴν Λευκωσία τὰ στρατιωτικὰ μέτρα ἔγιναν πιὸ αὐστηρά.

Τὸν Μάριο δὲν τὸν ρώτησε ὁ ὑπασπιστὴς, παρὰ μονάχα ἕνα πρᾶγμα:



— Που ἦσαν τὴν ὥρα τῆς ἐκρήξεως;

— Κοιμόμουν, ἀπάντησε ὁ Μάριος. Σὰς διαβεβαίω ὅτι δὲν τὴν ἄκουσα. Κοιμόμουν τόσο βαρεῖα πού ἂν δὲν μὲ ξυπνοῦσε ὁ κύριος Μιχάλης, δὲν θὰ τὴν ἔπαιρνα εἶδησι.

— Καλά.

Ἄργότερα, ὁ Μάριος, συνάντησε τὸν Μιχάλη, δηλαδὴ τὸν Μαχμούντ καὶ οἱ δύο τους ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ τὸ γεγονός τῆς ἐκρήξεως.

— Μάθατε πῶς βρέθηκε ὁ Χασάν στὸ διαμέρισμα τοῦ στρατάρχη; ρώτησε ὁ Μάριος.

— Εἶχες δίκιο, Μάριε, τοῦ εἶπε ὁ Μαχμούντ. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ἔβαλε τὴν βόμβα. Ἦταν ὑποπτος.

» Τὰ χαρτιά του δὲν ἦταν καθαρὰ. Νομίζω ὅτι αὐτὸς θέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν κυβερνήτη. . .

— Καλὰ κι' ὁ κυβερνήτης πῶς σώθηκε;

— Ἐνα τηλεφώνημα τὸν ἔσωσε. Στὶς 1 παρὰ τέταρτο τὸν ζήτησαν στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀκουγόταν καλά, κατέβηκε στοὺς ἀστυρμάτους. Ὁ Χασάν, θὰ ἔκανε λάθος στὸν ὑπολογισμό καὶ τὴν ἔπαθε μόνος του.

Δὲν ἦταν ὅμως ἔτσι ὅπως τὰ ἔλεγε ὁ Μαχμούντ σκεφτόταν ὁ Μάριος. Ὁ Χασάν ἔπεσε θῦμα τῆς ἀπληστίας του. Θὰ σκέφτηκε: «Φεύγω τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μὴν πάω νὰ ψάξω τὸ δωμάτιο τοῦ στρατάρχη; Ὅλο καὶ κάτι πολύτιμο θὰ βρῶ. Ὡσπου ν' ἀνακαλύψουν τὴν κλοπὴ, ἐγὼ θὰ βρίσκομαι μακριὰ καὶ πιθανὸν νὰ ρίξουν τὰ βάρη καὶ στοὺς παλιογκιαούρηδες». . .

— Κι' ὁ φρουρὸς δὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνει; ρώτησε ὁ Μάριος.

— Ὁχι, γιὰ νὰ χρησιμοποίησε μιὰ μυστικὴ πόρτα.

— Ἄρα λοιπὸν αὐτὸς ἔκανε τὴν ἀπόπειρα. . .

— Βέβαια. . .

Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἐπίσημη ἐκδοχή. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Χασάν θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν στρατάρχη καὶ στὴν βιασύνη του πάνω, ἔκανε λάθος καὶ ἡ βόμβα ἔσκασε πρὶν τὴν ὥρα τῆς. Ἄπὸ μιὰ πλευρά, ἦταν εὐχαριστημένος ὁ Μάριος γιὰ τὴν τροπὴ πού εἶχαν πάρει τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ στεναχωριόταν κιόλας πού τὴν εἶχε γλυτώσει ὁ Κυβερνήτης. Κανένας πάντως δὲν τὸν ὑποψιάστηκε καὶ κανένας δὲν σκέφτηκε ὅτι ἴσως κι' αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ ἔνοχος τῆς τοποθετήσεως τῆς βόμβας. Ἦταν ὑπεράνω ὑποψίας — πράγμα πού τοῦ ἔδινε ἐλπίδες, γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς ἄλλου, πιὸ παράτολμου σχεδίου — τοῦ σχεδίου νὰ ἀπαγάγῃ ζωντανὸ τὸν «βασανιστή».

## ΕΝΑ ΤΡΕΛΛΟ, ΤΡΕΛΛΟ ΣΧΕΔΙΟ

Τὸ ὄνομα τοῦ βασανιστῆ δὲν ἀκουγόταν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν αἵματωβαμένη Κύπρο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγωνιστὲς τῆς ΕΟΚΑ εἶχαν γνωρίσει τὸ διεστραμμένο πρόσωπο καὶ τὶς ἀπάνθρωπες μεθόδους τοῦ σταῖ ἀγγλικὰ στρατόπεδα. Ἐκεῖ μέσα οἱ Ἕλληνες εἶχαν ὑποβάλει τὰ ἡρωϊκὰ νειᾶτα σὲ χίλιες δυὸ στερήσεις καὶ τιμωρίες γιὰ νὰ σπάσουν τὸ ἠθικό τους πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀνάκριση. Μὰ τὸ τεῖχος τῆς σιωπῆς δὲν εἶχε σπάσει, κανεὶς Κύπριος δὲν ὑπέκυψε στὶς ἠθικὲς ὅσο καὶ σωματικὲς πιέσεις τῶν Ἕλλνων, κανεὶς δὲν λύγισε. Καὶ κανεὶς δὲν μίλησε. Δὲν λέμε πρόδωσε γιὰτι καὶ ἡ λέξη μόνο ἦταν ἀδιανόητη ἀνάμεσα στὸν ἡρωϊκὸ Κυπριακὸ λαό. Αὐτὸ οἱ Ἕλληνες τὸ ἔμαθαν καλά. Καὶ ὅταν ἀπελπίστηκαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ σπάσουν τὴν ψυχικὴ ἀντίσταση τῶν ἀγωνιστῶν μὲ τὶς φυλακίσεις καὶ τὶς τιμωρίες ἀποφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ μεγάλα μέσα: τὰ βασανιστήρια. Ἡ μέθοδος δὲν τοὺς ἦταν ἄγνωστη. Τὴν εἶχαν ἐ-



Οἱ Ἕλληνες εἶχαν ὑποβάλει τὰ ἡρωϊκὰ νειᾶτα σὲ κάθε εἶδος ἐξευτελισμὸ γιὰ νὰ τὰ κάνουν νὰ ἀποκηρύξουν τὴν Ε.Ο.Κ.Α...



φαρμόσει πολιότερα σὲ ἄλλους λαούς, τὴν ἐποχὴ πού στέριωναν τὴν αὐτοκρατορία τους. Πρὶν ἀπὸ τοὺς Κυπρίους τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἑγγλων εἶχαν δοκιμάσει οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Ἀφρικανοὶ. Πού τὸ μόνο τους λάθος ἦταν ὅτι ἀγαποῦσαν τὴν πατρίδα τους, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Κυπριακὸς λαός. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἡ πρώτη φορὰ πού οἱ Ἑγγλοι κατέφευγαν σὲ τέτοια μέσα. Μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ παθήματα νὰ τοὺς γίνονται καὶ μαθήματα. Ἡ πείρα φαίνεται πὼς δὲν τοὺς εἶχε διδάξει ὅτι κανένα σωματικὸ μαρτύριο, κανένα βασανιστήριον, οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ νὰ λυγίσῃ τὶς ψυχὰς πού ἔχει ἀτσαλώσει ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας. Ὅπως συνέβαινε τώρα μὲ τοὺς Κυπρίους. Πού ἦταν ὄχι μόνο ἀποφασισμένοι νὰ παλαίψουν μέχρι θανάτου γιὰ τὴν ἐλευθερία τους, μὰ καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀνταποδίδουν κάθε στιγμὴ τὸ κάθε χτύπημα.

Νὰ γιὰτὶ ὅταν ὁ Μάριος συνάντησε τὸν Παναγιώτη μερικὲς μέρες μετὰ τὴν ἀπόπειρα ὁ τελευταῖος στενοχωρήθηκε, πού διάβασε στὰ μάτια τοῦ ἐξαδέλφου του τὴν ἀπογοήτευση. Καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ζυγώσῃ καὶ παρηγορήσῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ στεναχωριέσαι Μάριε, τοῦ εἶπε, κάτι θὰ σκεφτοῦμε νὰ κάνουμε.

Μὰ ὁ Μάριος δὲν χρειαζόταν οὔτε παρηγοριὰ οὔτε κουράγιο. Παρὰ τὴ φυσικὴ ἀπογοήτευση πού εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπείρας κατὰ τοῦ κυβερνήτη, τὸ μυαλό του δὲν εἶχε πάψει νὰ δουλεύῃ. Καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ του διάθεση εἶχε ἤδη συλλάβει τὴν ἐπομένῃ κίνηση, τὸ καινούργιο χτύπημα, πού θὰ κατάφερνε στοὺς Ἑγγλους.

— Αὐτὸ τὸ κάτι Παναγιώτη τὸ ἔχω ἤδη σκεφτεῖ. Ἐχω ἓνα σχέδιο στὸ μυαλό μου. Μόνο πού τὸ βρίσκω λίγο παράτολμο. . .

Ὁ ἄλλος τὸν κοίταξε μὲ ὕψος ἐκπληκτο ὅσο καὶ περίεργο. Ἡ φράση παράτολμο σχέδιο τὸν εἶχε κεντρίσει.

— Δηλαδὴ ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ τί ἀκριβῶς εἶναι;

Ὁ Μάριος γέλασε μὲ τὸ συνωμοτικὸ ὕψος πού εἶχε πάρει μονομιᾶς ὁ ἐξαδέλφος του. Γρήγορα ὅμως σοβαρεύτηκε.

— Λέω ν' ἀπαγάγωμε τὸν βασανιστή. Νὰ τὸν πιάσουμε ζωντανό.

— Τί εἶπες; Ν' ἀπαγάγουμε ζωντανὸ τὸν βασανιστὴ τοῦ Κυβερνείου. Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ τὸ σχέδιο παράτολμο; Ἐγὼ τὸ λὲω μᾶλλον, ἓνα τρελλό, τρελλό, θεοπάλαβο σχέδιο. Δὲν γίνεται, Μάριε. Βγάλε ἀπὸ τὸ μυαλό σου μιὰ τέτοια σκέψι. Οὔτε ὀλόκλη-

ρη ή ΕΟΚΑ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀπαγάγη.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι καλύτερα ἐπιτυγχάνει τὸ σχέδιο ποὺ ἔχω στὸ μυαλό μου, μονάχα μὲ τοὺς τρεῖς μας, παρὰ μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ὀλόκληρου στρατοῦ. "Ἀκουσέ με, Παναγιώτη, πρῶτα καὶ μετὰ φέρνεις ἀντίρρηση. "Ἐχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα καὶ τὸν Τσίτα. Πιστεύω ὅτι θὰ μὲ βοηθήσετε ἀποτελεσματικά.

— Καὶ τί θὰ τὸν κάνουμε τὸν βασιανιστή;

— Θὰ τὸν ἀνταλλάξουμε μὲ ὅλους τοὺς πατριῶτες ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὶς φυλακές. Τὸν χρειάζεται ὁ κυβερνήτης καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ πάθῃ κανένα κακό...

— Καὶ πῶς θὰ τὸν ἀπαγάγουμε;

— Δηλαδή θὰ μὲ βοηθήσῃς; ρώτησε μὲ λαχτάρα ὁ Μάριος.

— Μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοιῶς;

— Ὁραῖα. Μεθαύριον νὰ μὲ περιμένῃς στὸ σπίτι. Νὰ ἔχῃς καὶ τὸν Τσίτα μαζί σου. Θὰ προσποιηθῶ τὸν ἄρρωστο καὶ ὅτι θέλω νὰ μοῦ βάλῃ βεντουζες ἢ θεία...

Ὁ Τσίτας ἔκανε σὰν τρελλός, ὅταν εἶδε τὸν φίλο του.

— Κάνουμε μαῦρα μάτια νὰ σὲ δοῦμε, ρὲ Μάριε, τοῦ εἶπε. "Ἐτσι εἶπαμε; Νὰ χαθοῦμε;

— Ρώταγα πάντα γιὰ σένα, τὸν καθησύχασε ὁ Μάριος.

— Μὲ ὑποχρέωσες... πρόφτασε νὰ πῆ ὁ Τσίτας, μονάχα.

— Ἀπὸ σένα Παναγιώτη, θέλω νὰ μοῦ βρῆς μιὰ στολὴ ἀξιωματικοῦ τοῦ Βρεττανικοῦ στρατοῦ, γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σου μιὰ φανταρίστικη...

— Καὶ γιὰ μένα; πετάχτηκε ὁ Τσίτας.

— Γιὰ σένα; ἔκανε μὲ ψεύτικη σκέψι ὁ Μάριος... γιὰ νὰ δοῦμε τί σοῦ πάει καλύτερα... Τί προτιμᾷς στρατιώτη γιὰ ἀξιωματικοῦ;

— Ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἶπε μὲ καμάρι ὁ Τσίτας.

— Καὶ τί νομίζεις ὅτι θὰ πᾶμε σὲ χρὸ μετεμφισμένων, μωρὲ Τσίτα, γιὰ νὰ φορέσουμε ὁ καθένας μας ὅτι στολὴ μᾶς γουστάρει; εἶπε σκασμένος στὰ γέλια ὁ Μάριος. Ἐσὺ Τσίτα, θὰ μείνῃς μὲ τὰ ἴδια ρούχα ποὺ φορᾷς τώρα, ἀλλὰ θὰ παίξῃς τὸν πιὸ σπουδαῖο ρόλο...

Στὸ πρόσωπο τοῦ Τσίτα, τρεμόπαιζε ἓνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως κι' ὀλόκληρο, ἔγινε μονομιᾶς μιὰ μάσκα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

— Λοιπόν, ἀκούστε τώρα... Θὰ κανονίσω νὰ ρίξω στὸ



τσάι του βασανιστή ένα ειδικό φάρμακο που μου έδωσε ένας πράκτορας της ΕΟΚΑ, και που έχει την ιδιότητα να κάνει ότι λές σ' αυτόν που θα το πιη. 'Ο ιδιαίτερος καμαριέρης του Κυβερνήτη και του βασανιστή σκοτώθηκε από την βόμβα που έβαλα εγώ. Δεν πολυστεναχωρέθηκα, γιατί ήταν παλιοκάθαρμα, Τουρκοκύπριος σπιαύνος και κλέφτης. Τώρα ανέλαβα εγώ αυτή τη θέση. Θα φροντίσω λοιπόν να ρίξω το φάρμακο Σάββατο προς Κυριακή που οί περισσότεροι αξιωματικοί είναι άπνησχολημένοι με το γούγκ - έντ και τους ενδιαφέρει πιο πολύ μιὰ παρτίδα γκόλφ, παρά ο άπελευθερωτικός άγώνας των Κυπρίων.

» 'Εσύ Παναγιώτη, θα έχης φροντίση να βρης ένα γερό άμάξι που να που να μη μοιάζη καθόλου με την κούρσα που χρησιμοποιεί ο βασανιστής του Κυβερνήτη. Λεφτά θα σου δώσω όσα θέλεις. Θα το έχης παρκαρισμένο πίσω από το Κυβερνητικό μέγαρο, μόλις αρχίση να βραδυάζη, το Σάββατο που μάς έρχεται. 'Εσύ, Τσίτα, θα φροντίσης να έξοικονομήσης ένα κασελάκι λούστρου. 'Από το άπόγευμα του Σαββάτου θα την στήσης έξω από το Κυβερνείο και θα κολλᾶς στους φρουρούς και στους άλλους της στρατιωτικής άστυνομίας να τους γυαλίζης τις άρβύλες. Να



«Όσο για τον Τσίτα, δεν δυσκολεύτηκε να νοικιάση ένα κασελάκι...

μὴν φεύγῃς ἀκόμα κι' ἂν σὲ διώχνουν ἢ σοῦ ρίξουν καὶ καμμιά καρπαζιά...

— Συνηθισμένο τὸ βουνὸ ἀπὸ χιόνια, ἔκανε μὲ παράπονο ὁ Τσίτας...

Ὁ Μάριος χαμογέλασε καὶ ἐξακολούθησε:

— Θέλω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, νὰ ἀπασχολῶ τὴν προσοχή τους ὥστε νὰ μὴν δώσουν καὶ τόση μεγάλη σημασία ὅταν θὰ βγαίνω μὲ τὸν βασανιστὴ. Ξέρεις μόνος του χωρὶς συναδεία δὲν πηγαίνει πουθενά. Ὡσπου νὰ συνέλθουν, ἐμεῖς θὰ εἴμαστε ἀρκετὰ χιλιόμετρα μακριά. Λοιπὸν παιδιά, καταλάβετε τί θὰ κάνῃ ὁ καθένας; Ἐσὺ Παναγιώτη, νὰ προσέχῃς νὰ μὴν φαίνεται τὸ αὐτοκίνητο. Νὰ τὸ ἔχῃς κρυμμένο στὸ πάρκο. Ἐν τάξει;

Ὁ Παναγιώτης κι' ὁ Τσίτας, κούνησαν τὰ κεφάλια τους καταφατικά. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶχε τεθῆ σὲ ἐφαρμογή τὸ πιὸ παράτολμο σχέδιο ποὺ ἀναφέρουν οἱ ἱστορίες τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων.

Καὶ τὰ τρία παιδιά, ἔπесαν μὲ τὰ μούτρα στὴν δουλειά. Ὁ Παναγιώτης, βρῆκε μιὰ πολὺ καλὴ στολὴ Βρεττανοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴν ἔφτιαξε στὰ μέτρα τοῦ Μάριου καὶ μὲ ἓναν ἔξυπνο τρόπο, τοῦ τὴν πῆγε στὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο. Μετὰ νοίκιασε ἓνα γερὸ Μερσεντὲς αὐτοκίνητο, μὲ μηχανὴ θηρίο καὶ γερὰ φρένα.

Ὅσο γιὰ τὸν Τσίτα, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ «νοικιάσῃ» κι' αὐτὸς ἓνα κασελάκι ποὺ γυαλίζουν τὰ παπούτσια. Τὸ δανείστηκε ἀπὸ κάποιον γνωστὸ του λουστράκο, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἓνα γερὸ χαρτζιλίκι καὶ τοῦ εἶπε ψέμματα πῶς τὸ ἤθελε γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ φάρσα σ' ἓναν γνωστὸ του.

Ὁ Μάριος, ἦταν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς στὸ διάστημα τῶν δυὸ - τριῶν ἡμερῶν περὶ μεσολάβησαν μέχρις ὅτου ἔρθῃ τὸ Σάββατο. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ εἶχε σκοτωθῆ ὁ Χασάν, εἶχε ἀναλάβει αὐτὸς τὴν θέσι του, δηλαδὴ ἦταν ἰδιαιτέρως καμαριέρης τοῦ Κυβερνήτη καὶ τοῦ βασανιστῆ του καὶ δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ λὲῃ στὸν Μαχμουὺντ, πόσο ἦταν περήφανος γιὰ τὴν νέα του θέσι. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Κυβερνήτης, ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί του. Τοῦ ἔπιανε συχνὰ τὴν κουβέντα, κι' ὁ Μάριος, φρόντιζε πάντοτε νὰ δείχνῃ μὲ ἔξυπνο τρόπο ὅμως, τὰ «φιλοβρεττανικὰ» φρονήματά του. Τὸ ἴδιο ἦταν κι' ὁ βασανιστὴς.

Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μελετοῦσε μὲ ἰδιαίτερη προσοχή καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς κινήσεις τοῦ βασανιστῆ, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του. Κρατοῦσε σημειώσεις στὸ τετραπέρατο μυαλό του καὶ ἀφομοίωνε ὅτι:



του ἦταν χρήσιμο. Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, ἔκανε μιὰ πρόβα τζενεράλε, δηλαδή μιὰ γενικὴ δοκιμὴ καὶ χρονομέτρηση με μαθηματικὴ ἀκρίβεια κάθε κίνησι πού ἔκανε καὶ πόσα λεπτὰ χρειάστηκε γιὰ τὸ κάθε τι. "Ὅταν ξημέρωσε τὸ Σάββατο, εἶχε περισσότερο θάρρος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. . .

## Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Ὁ Μαχμούντ, ἀπὸ τότε πού εἶχε προσληφθῆ ὁ Μάριος στὸ Κυβερνεῖο καὶ ἤξερε ὅτι εἶχε ἓναν ἔμπιστο ἄνθρωπο ν' ἀφήνη πίσω του, πού θὰ τοῦ ἔδινε με τὸ νί καὶ με τὸ σίγμα, ἀναφορὲς γιὰ τὴν κίνησι τοῦ καθενὸς συναδέλφου του, ὅποτε τοῦ δινόταν ἢ εὐκαιρία τὸ ἔσκαγε. "Ἄλλο πού δὲν ἤθελε κι' ὁ Μάριος. "Ὅχι μόνον τὸν ξεφορτωνόταν καὶ ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὴν παρουσία του ἀρκετὲς ὥρες, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ κάνη καλύτερα τὴ δουλειά του.

"Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα, μόλις σήκωσαν καὶ τὸ τελευταῖο τραπέζι, ὁ Μαχμούντ φόρεσε τὸ καλὸ του τὸ κουστούμι, ἔβαλε μπόλικη μπριγιαντίνη στὰ μαλλιά του καὶ ἔφυγε.

• Ὁ Μάριος τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας νὰ ἀπομακρύνεται.

— Στὸ καλὸ καὶ με τὴ νίκη, ψιθύρισε κοροϊδευτικὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σαλόνι τοῦ δευτέρου πατώματος, ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ δῆ τί γινόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο.

Ὁ Τσίτας ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Εἶχε φάει ὁ φουκαρὰς ἀμέτρητες καρπαζιὲς ἀλλὰ τελικὰ κατέκτησε τὴν συμπάθεια τῶν φρουρῶν καὶ ὅλοι τῶρα ἔπαιζαν μαζί του. Οἱ Ἑγγλέζοι, γελοῦσαν με τὴν ἀστεία φάτσα του καὶ στὴν γλῶσσα τους, ἔλεγε ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τί πλάκα εἶχε ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Κύπριος, πού ἔμοιαζε ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα με τὴν. . . Τσίτα, τὴν μόνιμη πιθηκίνα συμπρωταγωνίστρια τοῦ Ταρζάν. Κι' ὁ Τσίτας ὅμως γελοῦσε πιὸ πολὺ μαζί τους. "Ἄλλως τε εἶχε σημασία ποιὸς θὰ γελοῦσε τελευταῖος — αὐτὸς θὰ ἦταν καὶ ὁ πιὸ κερδισμένος.

Ὁ Μάριος κύτταξε τὸ ρολοῖ του. Ἦταν 4 καὶ 20. Στὶς 5 παρὰ τέταρτο θὰ σερβίριζε τὸ τσάϊ πρῶτα στὸν Κυβερνήτη καὶ μετὰ στὸν βασανιστὴ. Ὁ τελευταῖος συνήθιζε νὰ τὸ πίνη μόνος του. Πολὺ εὐχάριστο αὐτὸ φυσικὰ γιὰ τὸν Μάριο, γιὰτὶ διευκολυνόταν ἔτσι πιὸ καλύτερα.

"Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό του. "Ἐβαλε σ' ἓνα πρόχειρο μέρος τὴν

στολή και πήγε να ρίξει μιὰ ματιὰ στὴν πίσω μεριὰ τοῦ κτιρίου, ποὺ ἦταν τὸ δημόσιο πάρκο. Μὲ τὸ διαπεραστικό του μάτι, διέκρινε τὸν Παναγιώτη νὰ κόβη βόλτες πέρα - δῶθε. Φοροῦσε τὴν στρατιωτικὴ στολή. Ἦταν τέλειος Ἕλληνας στρατιώτης. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποψιαστῆ καὶ θὰ ἀπόφευγε καὶ καμμιά ἀπροσδόκητη συνάντησι, ποὺ ἴσως εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα, μὲ τὴν ἀστυνομικὴ περίπολο.

Ὁ Μάριος ἔτριψε τὰ χέρια μὲ ἱκανοποίησι. Κατέβηκε στὴν κουζίνα καὶ πήρε τὸν δίσκο μὲ τὴν τσαγιέρα, τὸ φλυτζάνι καὶ ὅλα τὰ συμπράγκαλα ποὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ὁ μάγειρας. Στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, εἶχε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ θαυματουργὸ ὑγρὸ. Τρεῖς σταγόνες ἦταν ἀρκετὲς νὰ πείσουν τὸν βασανιστῆ, ποὺ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη οὔτε στὸν ἑαυτό του νὰ κάνη ὅτι τοῦ ἔλεγε.



Μετὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ βασανιστῆ, οἱ Ἕλληνοι ξεσηκώθηκαν, εἶχαν χάσει τὸ δεξιὸν χέρι.



Ὁ βασανιστὴς ἦταν μόνος στὸ δωμάτιό του καὶ διάβαζε ἕνα περιοδικό. Τὸ ὑγρὸ ἔκανε ἐνέργεια μέσα σὲ δέκα λεπτά. Ἐπρεπε στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν δέκα λεπτῶν, ὁ Μάριος, νὰ τρέξη στὸ δωμάτιό του, νὰ φορέσῃ τὴν στολὴ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ πάρῃ τὸν βασανιστὴ γιὰ... περίπατο.

Ὁ βασανιστὴς ἦταν ἀπορροφημένος στὸ διάβασμα τοῦ περιοδικοῦ. Κούνησε μονάχα τὸ κεφάλι στὸν Μάριο, μόλις αὐτὸς μπῆκε μέσα, σημεῖο χαιρετισμοῦ κι' ὁ Μικρὸς Κύπριος, μὲ ἐπιδέξιες κινήσεις ἄδειασε ἀπὸ τὸ μπουκαλάκι μερικὲς σταγόνες ὑγροῦ στὸ φλυτζάνι μὲ τὸ τσάϊ. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβαζε τὸ μπουκαλάκι πίσω στὴν τσέπη του ὁ βασανιστὴς γύρισε καὶ τὸν κύταξε προσεχτικὰ κι' ἔκανε ἕνα δυὸ γκριμάτσες στὸ πρόσωπο.

Ὁ Μάριος ταράχτηκε. Φοβήθηκε ὅτι τὸν κατάλαβε. Ὅταν τὸν εἶδε ὅμως νὰ χαμογελά καὶ νὰ τοῦ λέῃ:

— Ὠραῖος καιρὸς σήμερα, δὲν μοιάζει γιὰ χειμῶνας, ὁ Μάριος ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Μικρὸς Κύπριος. Εἶναι πολὺ ὠραία γιὰ περίπατο.

— Ἐχεις δίκιο. Ἐνας περίπατος θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστος ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ συμπατριῶτες σου τῆς ΕΟΚΑ μᾶς ἔχουν στερῆσει τὶς χαρὲς αὐτές.

— Συμπατριῶτες μου, ἔκανε μὲ δυσφορία προσπαιητὴ ὁ Μάριος. Δὲν λέτε καλύτερα οἱ χειρότεροι ἐχθροί μου. Ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, παριστάνουν τώρα τοὺς πατριῶτες...

Ὁ βασανιστὴς χαμογέλασε:

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς περιποιούμαι καταλλήλως. Φέρε μου κοντὰ τὸ τσάϊ κι' ἄς ποῦμε ὅτι πήγαμε περίπατο.

Ὁ Μάριος μὲ ταχύτητα ἀκούμπησε τὸν δίσκο μπροστὰ στὸν βασανιστὴ, πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι.

— Μόλις τελειώσετε, χτυπᾶτε κι' ἔρχομαι, εἶπε ὁ Μάριος καὶ στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἄκουσε τὸν βασανιστὴ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Μάριε, μήπως θέλεις νὰ μὲ δηλητηριάσῃς;

Ὁ Μάριος ἔμεινε ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Μήπως τὸν εἶχε δεῖ νὰ ἀδειάζῃ τὸ ὑγρὸ μέσα στὸ τσάϊ του; Δὲν ἦταν δυνατόν! Γύρισε γρήγορα - γρήγορα πρὸς τὸ μέρος του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ εἶδε τὸν κακομούτσουνο βασανιστὴ σκασμένο στὰ γέλια. Γέλασε κι' ὁ Μάριος. Καὶ καθὼς ἔφευγε ὁ βασανιστὴ τοῦ εἶπε ξανα:

— Τὸν μόνο πού δὲν ὑποψιάζομαι ἐδῶ μέσα, εἶσαι ἐσύ...

\* \* \*

Ὁ Μάριος μὲ ἀστραπιαῖες κινήσεις, ἄλλαξε μονομιᾶς καὶ φόρεσε τὴν στολή τοῦ Ἑγγλοῦ ἀξιωματικοῦ. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Τοῦ πήγαινε γάντι καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν υποψιαστῆ κανεὶς ὅτι ἦταν ψεύτικος. Φόρεσε κι' ἓνα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, βεβαιώθηκε ὅτι εἶχε ὄπλο στὴν μυστική του θήκη καὶ μετὰ, ἀφοῦ βγῆκε μὲ προφύλαξι ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, κατευθύνθηκε στὸ διαμέρισμα τοῦ βασανιστῆ.

Ὁ βασανιστῆς εἶχε τελειώσει τὸ τσάϊ καὶ καθόταν μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ἄπειρο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι εἶχε κάνει ἐνέργεια τὸ φάρμακο. Δὲν ἀντέδρασε καθόλου ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Μάριου. Ὁ Μικρὸς Κύπριος, πλησίασε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἕτοιμος;

Ὁ βασανιστῆς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Σηκωθῆτε κι' ἀκολουθήστε με χωρὶς διαμαρτυρίες καὶ καθυστερήσεις. Ὅποιον συναντᾶμε στὸν δρόμο θὰ τοῦ λέτε ὅτι πηγαίνουμε σὲ κάποια σοβαρὴ δουλειὰ καὶ πῶς δὲν θέλεις νὰ πάρης κανέναν μαζί σου. Κατάλαβες;

Καὶ πάλι ὁ βασανιστῆς κούνησε τὸ κεφάλι.

Ὁ φρουρὸς μόλις εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ὁ βασανιστῆς μὲ τὸν ἀξιωματικό, στάθηκε ἀκίνητος σὰν κλαρίνο... τὸ ἴδιο κι' ὅλοι ὅσοι συνάντησαν στὸν δρόμο τους. Ὁ σωφὲρ πού χρησιμοποιοῦσε ὁ βασανιστῆς παραξενεύτηκε πού δὲν τὸν χρειαζόταν καὶ πού θὰ ὀδηγοῦσε ὁ ἀξιωματικός, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ φέρῃ καὶ καμμιά ἀντίρρηση.

Ὁ Μάριος ἔβαλε μπροστὰ τὴν μηχανή, καὶ τὸ αὐτοκίνητο τράβηξε πρὸς τὴν πύλη. Μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλα πήγαιναν μιὰ χαρά. Μακάρι νὰ ἦταν τόσο τυχερὸς μέχρι τέλος.

Στὴν πύλη κανένας δὲν τόλμησε νὰ τοὺς ἐλέγξῃ, ἀλλὰ παραξενεύτηκαν κιόλας πού ἔβλεπαν τὸν βασανιστῆ νὰ φεύγῃ σούρουπο καὶ μάλιστα χωρὶς συνοδεία καὶ χωρὶς τὸν σωφὲρ του, ἀλλὰ κάποιον ἄγνωστο γι' αὐτοὺς ἀξιωματικό. Τί μπορούσαν νὰ κάνουν ὅμως; Νὰ ζητήσουν τὸν λόγο ἀπὸ τὸν βασανιστῆ; Τρελλοὶ ἦταν; Τὸ φοβόντουσαν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κυβερνήτη.

Τὴν στιγμή πού τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε τὸ κατῶφλι τῆς



πύλης, ένας άξιωματικός φάνηκε νὰ ἔρχεται τρέχοντας, ἐνῶ φώναζε δυνατὰ καὶ μὲ ἀγωνία:

— Σταματήστε αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο! . . . Σταματήστε το . . .

Ἦταν ἀργὰ ὅμως πλέον. Ὁ Μάριος εἶχε ἀναπτύξει ἰλιγγιώδη ταχύτητα κι' ἔτρεχε δαιμονισμένα στὸν εὐθὺ καὶ φαρδὺ δρόμο ποὺ ἔβλεπε μπροστά του. Ἦξερε ὅτι δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ πυροβολήσουν, ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήσουν τὸν βασανιστὴ καὶ δὲν νοιαζόταν καθόλου.

Μὲ ἓναν ἐπιδέξιο ἔλιγμό, πῆρε μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Κυβερνητικοῦ μεγάρου. Ἐπρεπε ν' ἀλλάξῃ αὐτοκίνητο ἀμέσως. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πάθῃ τώρα ποὺ τὸ σχέδιό του εἶχε στεφθῆ μὲ τόση ἀπροσδόκητη καὶ τεράστια ἐπιτυχία. . .

## Η ΚΥΠΡΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ

Ὁ Παναγιώτης ἦταν στὸ μέρος ποὺ εἶχαν ὀρίσει καὶ τὸν περίμενε. Ὁ θαυμασμός του πολλαπλασιάστηκε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν εἶδε νὰ σταματᾷ μπροστά του τὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ τῆς Κύπρου καὶ νὰ κατεβαίῃ ἀπὸ αὐτό, ὁ βασανιστῆς ποὺ ἦταν ὁ πιὸ μισητὸς ἄντρας τοῦ νησιοῦ.

Τὰ κατάφερες! ψιθύρισε μὲ ἐνθουσιασμό στὸν ξάδελφό του.

— Νομίζω, ἀπάντησε γελώντας ὁ Μάριος. Τὰ καταφέραμε, Παναγιώτη. Μαζὶ τὰ καταφέραμε. Γρήγορα ὅμως, δὲν ἔχουμε οὔτε δευτερόλεπτο γιὰ χάσιμο. . . Κατέβα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ πέρασε στὸ δικό μας, εἶπε στὸν βασανιστὴ.

Ὁ βασανιστῆς ὑπάκουος, σὰν ἀρνάκι, ἔκανε ὅτι τοῦ εἶπε ὁ Μάριος. Τὰ δυὸ παιδιά, ἄλλαξαν ἀστραπιαία τὶς στολὲς μὲ πολιτικὰ ρούχα καὶ τὴν στιγμή ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγουν, ἄκουσαν τὸν Τσίτα νὰ τοὺς φωνάζῃ:

— Ἐ, ἐμένα ποῦ μ' ἀφήνετε; Δὲν θὰ μὲ πάρετε μαζί σας;

Ὁ Τσίτας ἔκανε νὰ μπῆ στ' ἀμάξι μὲ τὸ κασελάκι.

— Ποῦ τὸ πᾶς αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ Μάριος. Πέταξέ το.

— Τρελλάθηκες; ἀπάντησε ὁ Τσίτας. Πρέπει νὰ τὸ παραδώσω στὸν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ τὸ δάνεισε. . .

Ὁ Μάριος γέλασε κι' ἔβαλε μπροστά. Τράβηξε γιὰ τὸν δρόμο ποὺ ὀδηγοῦσε στὰ τριγύρω βουνά. Ἐκεῖ κάπου σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο, εἶχε κλείσει ραντεβού μὲ τοὺς ἄντρες τῆς ΕΟΚΑ, στοὺς ὁποίους καὶ θὰ παράδινε τὸν βασανιστὴ.

Ἐπρεπε νὰ βιαστῆ προτοῦ μπλακαριστῆ ὁ δρόμος καὶ πά-

τησε τὸ γκάζι. Ἐτρεχαν μὲ 100 μίλια τὴν ὥρα καὶ οἱ λαμαρίνες τοῦ αὐτοκινήτου ἔτριζαν λὲς καὶ θὰ ξεκολλοῦσαν. Καθὼς ὀδηγοῦσε ὁ Μάριος, ἡ σκέψι του δούλευε. Προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ἓνα ἀνεξήγητο πρᾶγμα γι' αὐτόν. Πῶς στὸν διάβολο εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν ἀπαγωγή τοῦ βασανιστῆ;

Δὲν ἀποκλειόταν πάντως νὰ ἔψαξαν στὸ δωμάτιό του, νὰ βρῆκαν τὰ ρούχα τοῦ καμαριέρη πεταμένα, νὰ μὴν βρῆκαν πουθενὰ τὸν ἴδιο καὶ νὰ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι κάτι τὸ ὑποπτο συνέβαινε. Δὲν εἶχε σημασία τώρα πιά ὅμως. Τοὺς τὴν



Μετὰ τὴν ἀπαγωγή, ἔρευνες, ἔρευνες. Οἱ Μικροὶ Κύπριοι μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη βλέπουν τοὺς Ἀγγλους νὰ ἐρευνοῦν τὰ «ἐπικίνδυνα τετράδια τους»...

εἶχε σκάσει μιὰ χαρὰ καὶ οἱ Κύπριοι θὰ χρησιμοποιοῦσαν τὸν ἴδιο τὸν βασανιστῆ γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ πατριῶτες ποὺ σάπιζαν στὶς Ἀγγλικὲς φυλακές.



Στὸ μεταξύ, ὀλόκληρη ἡ Κύπρος ἦταν στὸ πόδι. Τὸ νέο τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ βασανιστῆ μαθεύτηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ τὸ ἥρωϊκὸ νησι πανηγύριζε. Ὁ πιὸ μισητὸς γιὰ τοὺς κατοίκους του, ἄνθρωπος, βρισκόταν στὰ χέρια τῶν πατριωτῶν, γεγονὸς ποῦ σήμαινε ὅτι κάτι τὸ καλὸ θὰ ἐρχόταν καὶ γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ σταθμὸς τῆς Ἐλεύθερης Κύπρου, εἶχε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐκπομπή. Ὁ ἐκφωνητῆς ἀφοῦ ἀνήγγειλε στὸν λαὸ τοῦ σκλαβωμένου νησιοῦ τὸ μεγάλο νέο τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ βασανιστῆ, ὕστερα μίλησε γιὰ τὸ κατόρθωμα τῶν ἥρωϊκῶν ἀντρῶν τῆς ΕΟΚΑ.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου, σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριά, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, νέοι καὶ γέροι, πανηγύριζαν γιὰ τὸ νέο αὐτό. Ἦταν κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἀντιθέτως, οἱ στρατιωτικὲς δυνάμεις τῶν Βρετανῶν, εἶχαν ἀναστατωθῆ. Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Κυβερνήτη, σὲ διαρκεῖς συσκέψεις, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἓναν τρόπο νὰ ἐλευθερώσουν τὸ δεξιὸ χέρι του.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν τριῶν παιδιῶν, ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Κατεβρόχθιζε μὲ ἀπληστία τὰ χιλιόμετρα τοῦ δρόμου καὶ κόντευε νὰ φτάσῃ στὸν προορισμὸ του. Τὰ τρία παιδιά, ἦταν χαρούμενα κι' εὐτυχισμένα. Ἦταν τὸ μεγαλύτερό τους κατόρθωμα — ἦταν κάτι τὸ πολὺ σημαντικό — κάτι ποῦ ἴσως νὰ μείωνε κατὰ πολὺ τὸ χρονικὸ διάστημα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ σκλαβωμένου νησιοῦ τους.

Ξαφνικά, ὅταν πλησίαζαν στὸ σημεῖο τοῦ ραντεβοῦ τους, ὁ Μάριος διέκρινε στὴν μέση τοῦ δρόμου ἄρκετὰ μακρυά, ἓναν μικρὸ ὄμιλο ἀνθρώπων καὶ μερικὰ σταματημένα αὐτοκίνητα.

— Κάλι συμβαίνει, μουρμούρισε μὲ σφιγμένα δόντια.

Κι' ὁ Παναγιώτης πρόσεξε κάτι τὸ ἀσυνήθιστο.

— Τί λὲς νὰ εἶναι; ρώτησε τὸν Μάριο.

— Ἔχουν μπλοκάρει τὸν δρόμο, ἀπάντησε αὐτός. Δὲν χρειάζεται φιλοσοφία.

— Καὶ τί θὰ κάνουμε; ξαναεἶπε ὁ Παναγιώτης.

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ διασπάσουμε τὸν κλοιὸ καὶ νὰ περάσουμε ἀνάμεσά τους. Δὲν πρόκειται νὰ πυροβολήσουν, ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήσουν τὸν ἄνθρωπό τους. Ἔτσι, δὲν κινδυνεύουμε...

— Τὰ καθάρματα, εἶπε ὁ Τσίτας. Τώρα βρήκανε... τώρα βρήκανε ποῦ κοντεύαμε νὰ φτάσουμε στὸ βουνό...

— Μὴν ἀπελπίζεστε, τοὺς ἐμψύχωσε ὁ Μάριος... Νὰ εἶστε μονάχα ἔτοιμοι...

Εἶχαν πλησιάσει ἄρκετὰ κοντὰ τώρα. Ἄν καὶ εἶχε σκοτεινιάσει ἄρκετὰ, ἐν τούτοις, διέκριναν στὴν μέση τοῦ δρόμου ἕναν τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας νὰ τοὺς κἀνὴ σῆμα μ' ἕνα ἀναμμένο κόκκινο φανάρι νὰ σταματήσουν. Ὁ δρόμος ἦταν μπλοκαρισμένος. Τὸν εἶχαν κλείσει μὲ ἐμπόδια ξύλινα.

— Κάντε τὸν σταυρό σας, ψιθύρισε ὁ Μάριος, περνᾶμε...

Χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ ταχύτητα, πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ἔντρομο ἀστυνομικὸ καὶ μ' ἕνα δυνατὸ κρότο, ἔσπασε ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ συνέχισε μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ξέφρενο τρέξιμο, τὴν πορεία του...

Δὲν ἀκούστηκε οὔτε ἕνας πυροβολισμός. Οἱ ἄντρες ποὺ βρίσκονταν τριγύρω ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, τὰ ἔχασαν καὶ δὲν πρόλαβαν νὰ κάνουν τίποτα. Συνῆλθαν ὅμως γρήγορα καὶ ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ πηδήξουν πάνω στ' αὐτοκίνητά τους καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ πίσω τὸ ἀμάξι ποὺ εἶχε μέσα τὸν ἀπαχθέντα βασιανιστῆ.

Στὸ καθρεπτάκι, μπροστὰ του, ὁ Μάριος εἶδε τὰ αὐτοκίνητα νὰ πλησιάζουν καὶ μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του. Τὸ σχέδιό του, κινδύνευε νὰ ματαιωθῆ.

## ΤΕΛΟΣ Α' ΜΕΡΟΥΣ

Γ. ΣΑΜΙΟΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις



## Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Στὸ ἐπόμενο τεύχος Νο 3, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα, μιὰ νέα περιπέτεια τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ, ποὺ θὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ θὰ συγκινήσῃ τοὺς φίλους του.

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Θὰ σᾶς καθηλώσῃ — Θὰ σᾶς γοητεύσῃ — Θὰ σᾶς κόψῃ τὴν ἀναπνοή — Εἶναι γεμάτο συναρπαστικὰ ἐπεισόδια — ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος.



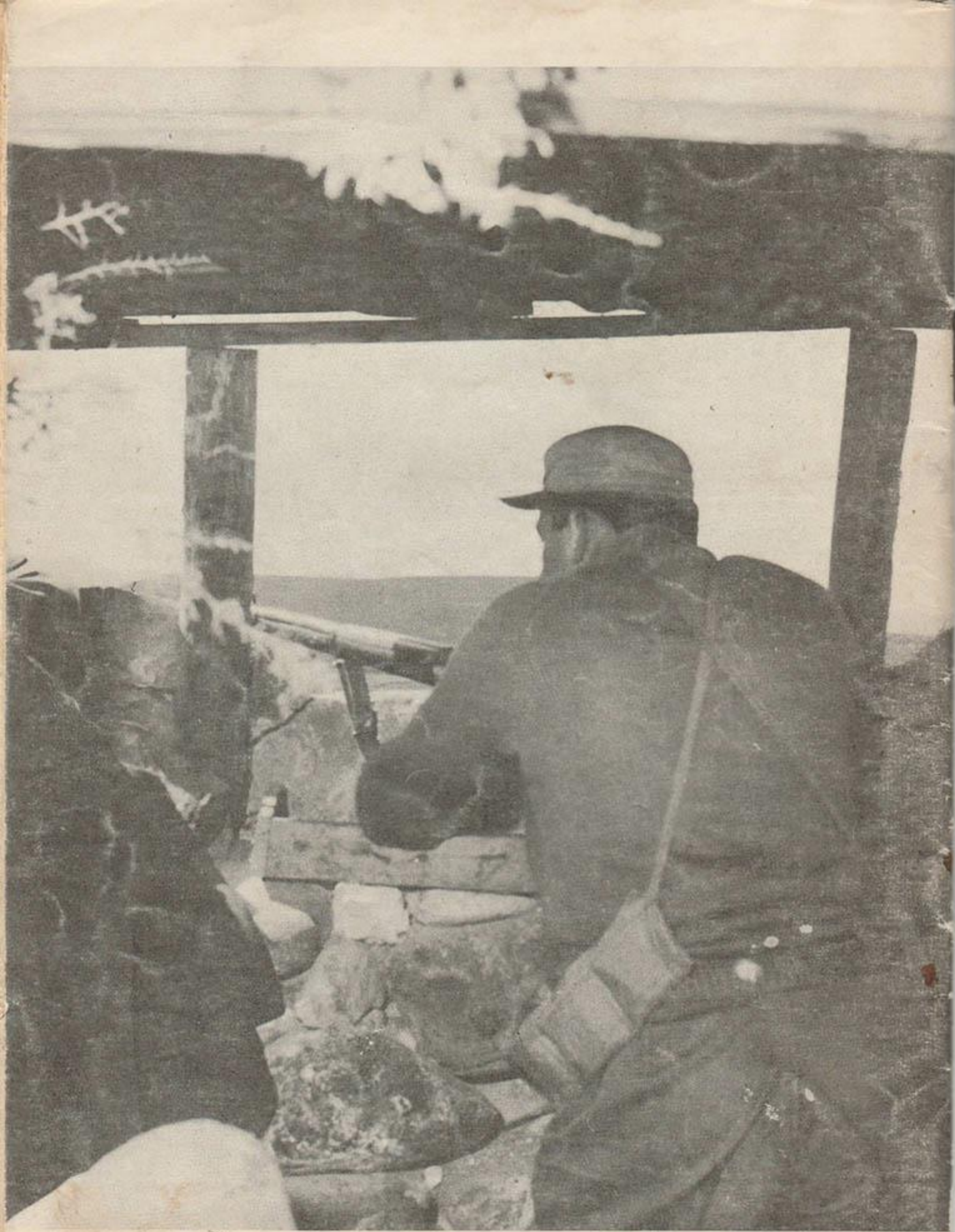


Μετά την άπαγωγή τοῦ βασανιστῆ οὔτε τὰ συμπαθῆ  
τετράποδα δὲν ξέφευγαν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν Ἄγγλων.

---

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ — ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ —  
ΤΟΜΟΣ 1ος ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΣ 2 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ 2 ΔΡΧ. —  
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15, 4ος ΟΡΟΦΟΣ, ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 125,  
ΤΗΛΕΦ. 627. 568 — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ  
ΟΙΝΟΗΣ 4 - ΚΑΛΛΙΘΕΑ





ΚΑΠΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ